

De tog Plads ved Siden af hinanden paa den haarde Hynde-Bænk, og Doktoren gav sig til at fortælle om sin Kones Sygdom. For at berolige baade Broderen og sig selv udtalte han sig meget fortrøstningsfuldt om hendes Tilstand. Men hans idelige Forsikringer om, at der ingen Grund var til Ængstelse, lød for meget som undertrykt Tvivl, og hvert Øjeblik drev hans indre Uro ham ud paa Gulvet, hvor han humpede frem og tilbage.

Præsten iagttog ham i Tavshed med et tankefuldt, undertiden halvt fraværende Udtryk.

De talte ogsaa lidt om den Nyfødte og de andre Børn, og Doktoren spurgte sin Broder, hvad han selv havde oplevet i den lange Tid, de ikke havde set hinanden.

»Jeg har hørt om den Ulykke, der er overgaaet Jægermesteren,« sagde han. »Og her skal jo være Valg, ikke sandt? . . . Jeg har i flere Dage ikke læst Aviserne; men saa meget veed jeg dog, at du igen vil stille dig.«

Hertil svarede Præsten ikke noget. Derimod gav han sig til at tale om det Brev, han i sin Tid havde modtaget fra ham.

»Du har maaske undret dig over, at jeg ikke har svaret paa det tidligere. Men det har haft sin bestemte Grund.«